

Една змия — извива глава къмъ момината
сълза, гледа я очудено, послѣ махва съ опашка.

Ахъ, не трѣбватъ тукъ сълзи! —
тѣло гъвка катъ лозата,
ядъ, отрова въвъ устата,
и да знае да пълзи —

— Що е то, кажете, мили . . .

ето всичко на земята!

Но... врагъ страшенъ той е намъ:
азъ тоягата му знамъ . . .

Вмѣква се бързо въ дупката си.